

Mâverâünnehir olmak üzere diğer bölgelerdeki şehirlerin idaresinden Mahmud Yalvaç, ondan sonra oğlu Mesud Yalvaç sorumlu olmuşlardır. Bu uygulama sonucu şehirlerden alınan vergilerde bir azalma olmadığı gibi Türk devletlerinde görülen yerleşik-göçebe anlaşmazlığına da kısmen bir çözüm getirilmiş oluyordu. Mâverâünnehir Valisi Mahmud Yalvaç bir anlaşmazlık sonucu görevinden azledilince Çağatay'ı büyük kağan Ögedey'e şikâyet etmiş, sonunda Mahmud Yalvaç görevine iade edildiği gibi Çağatay da hatasını kabul ederek Ögedey'den özür dilemiştir.

Çağatay Han zamanında devlet idaresinde vazife almış sivil ve askerî görevliler hakkında kaynaklarda yeterli bilgi yoktur. Bunlardan, Çağatay Han ve iki halefine vezirlik yapmış olan Kutbüddin Habesh Amîd ölümüne (1260) kadar bu görevini sürdürmüştür. Askerî görevlilerden ise Barulas boyundan Karaçar, Celâyir boyundan Möge ve Haşuk noyanlar, Sünit boyundan Küçük Çağatay ve Sulduz boyundan Kışlık noyanlar sayılabilir.

Çağatay Han yasanın koruyucusu ve en üst seviyedeki uygulayıcısı olması sebebiyle, İslâmiyet'e karşı düşmanca bir tavır takınmıştır. Onun zamanında özellikle gusûl abdesti ve hayvanların kesilmesi hususunda müslümanlar büyük sıkıntı çekmişlerdir. Çağatay Han, İslâmî esaslarla bağdaşması mümkün olmayan yasa hükümlerine uymadıklarından dolayı müslüman halkı cezalandırmıştır. Çağatay'ın bu gibi hareketlere cesaret edenleri acımasız bir şekilde öldürmesi adının bütün müslümanlar arasında nefretle anılmasına sebep olmuştur. Ölümü üzerine şair Sedîd A'ver, "E'trafa saldığı korkudan kimsenin suya giremediği adam şimdi ölümün engin ummanında boğuldu" diyerek bu baskı ve zulmü dile getirmiştir. Çağatay Han belki de sadece İslâmiyete olan düşmanlığı yüzünden hıristiyan dostu olarak telakkî ediliyordu. Hatta Marco Polo'da mevcut olan ancak başka kaynaklarda kaydedilmeyen bir rivayete göre vaftiz bile edilmişti (İA, III, 267).

Çağatay Han, kardeşi Ögedey Kağan'dan yedi ay önce Mayıs 1241'de öldü. Başka bir rivayete göre ise 1242 yılında ölmüş ve tahtını torunu Kara Hülâgû'ya bırakmıştır. Kendisini tedavi eden doktorlar efendilerini yaşatamadıkları için Moğol töresince idam edildiler. Cengiz Han'ın oğullarından sadece Çağatay'ın adı sülâlesine ve bu sülâlenin kurduğu devlete alem olmuştur.

BİBLİYOGRAFYA :

Cüveynî, *Târîh-i Cihângüsa*, I, 29, 64, 101, 195, 219-227; II, 106, 200-218; a.e. (Öztürk), I-III, bk. İndeks; İbnü'l-Esir, *el-Kâmil* (trc. Abdülkerim Özaydın — Ahmet Ağırakça), İstanbul 1987, XII, 348-370; Nesevî, *Şret-i Celâleddîn-i Mingburnî*, Tahran 1344 hş., s. 123-125; Reşidüddin, *Câmi' u't-tevârîh* (nşr. E. Blochet), Leiden 1911, s. 196-297; Nizâmüddin-i Şâmî, *Zafernâme* (trc. Necati Lugal), Ankara 1987, s. 14 vd.; R. Grousset, *L'Empire Mongol*, Paris 1941, s. 363-367; a.mlf., *Bozkır İmparatorluğu* (trc. Reşat Uzmen), İstanbul 1980, s. 138-146, 304-314; M. N. Tobçaan, *Moğolların Gizli Tarihi* (trc. Ahmet Temir), Ankara 1948, s. 16-18, 190; Spuler, *İran Moğolları*, s. 260, 305-307, 429-430; Bosworth, *İslâm Devletleri Tarihi*, s. 184-185; Barthold, *Türkistan*, s. 576-580; a.mlf., "Çağatay", *İA*, III, 266-270; a.mlf. — J. A. Boyle, "Çağatay Khân", *EP*² (İng.), II, 2-3; Abdüsselâm Abdülazîz Fehmi, *Târîhu'd-devleti'l-Moğuliyeye*, Kahire 1981, s. 64-66; Abbas İkbâl, *Târîh-i Moğul*, Tahran 1365 hş., bk. İndeks; Jean Aubin, "Le Khanat de Çağatai et le Khorassan (1334-1380)", *Turcica*, VII/2, Paris 1976, s. 16-60.

ABDÜLKADİR YUVALI

ÇAĞATAY HANLIĞI

1227-1370 yılları arasında
Mâverâünnehir, Yedisu ve
Doğu Türkistan'da
hüküm süren bir hânedan.

Adını Cengiz Han'ın oğlu Çağatay'dan alır. Çağatay Han'ın ölümünden sonra torunu Kara Hülâgû (1241-1246), daha sonra da oğullarından Yesü-Mengü (1246-1251) Çağatay hanı olmuşlardır. Bu dönemde Çağatay hanları Karakorum'daki büyük hanlığa karşı müstakil hareket edemediler. Nitekim 1251'de toplanan kurultayda Toluy'un oğlu Mengü'nün büyük han seçilmesiyle Kara Hülâgû tekrar Çağatay Hanlığı'nın başına getirildi; ancak aynı yıl ölümü üzerine karısı Ergene Hatun oğlu Mübârek Şah adına nâibe olarak ülkenin yönetimini eline aldı.

1259'da büyük kağan Mengü'nün ölümünden sonra kardeşleri Kubilay ile Arık-Buka taht mücadelesini sürdürürken Çağatay'ın torunu ve Baydar'ın oğlu Algu da Arık-Buka adına Türkistan'da faaliyet göstermeye başladı. Çağatay Hanlığı toprakları yanında Hârizm ve Afganistan'ı da ele geçiren Algu, Kubilay Han'ın da desteğiyle Batu Han zamanında Altın Orda'ya geçmiş olan Çu ve Yedisu havzalarını yeniden Çağatay Hanlığı topraklarına kattı. Bunun üzerine Ergene Hatun ile Mâverâünnehir hâkimi Mesud Yalvaç, Algu'yu Arık-Buka'ya şikâyet ettiler. Bu gelişmeler Algu'yu Arık-Buka'dan uzaklaştırırken Kubilay Han'a yak-

laştırdı. Bu sırada Algu Ergene Hatun ile evlenip Mesud Yalvaç'ı da eski görevine iade etmek suretiyle meseleyi çözdü ve Çağatay hanı oldu (1260-1266). Bu sebeple Algu Çağatay Hanlığı'nın gerçek kurucusu kabul edilmektedir. Algu'nun 1266'da ölümünden sonra Ergene Hatun'un oğlu Mübârek Şah Çağatay hanı ilan edildi. Mübârek Şah Çağatay oğulları arasında İslâmiyet'i kabul eden ilk hükümdardır. Fakat aynı yıl içinde Kubilay Han tarafından desteklenen Çağatay'ın başka bir torunu Barak Han, Mübârek Şah'ı tahttan indirerek kendisini Çağatay hanı ilan etti (1266-1271). İslâmiyet'i seçerek Gıyâseddin lakabını alan Barak, büyük hanlık için Kubilay ile Kaydu arasındaki mücadele sırasında her iki tarafa karşı Çağatay Hanlığı'nın menfaatlerini korumaya çalıştı. 1269'da Talas ovasında toplanan kurultayda, hanlığın kuruluşunda beri bir iç mesele halinde devam eden "yerleşik-göçebe mücadelesi"ne geçici de olsa bir çözüm bulunabildi. Buna göre şehzadelerin bozkırdaki yaylak ve kışlaklarla yetinmeleri, ekili topraklardan sürülerini uzak tutmaları ve şehirlerin idaresine karışmamalarına karar verildi. Bu kurultayın ardından, Ögedey Han soyundan gelen ve daha sonraları Çağatay Hanlığı'ndan İli havzasını alarak Kubilay'a karşı mücadele eden Kaydu, Çağatay Hanlığı üzerinde mutlak bir hâkimiyet kurdu. Bu dönemde Barak Han'dan sonra Çağatay hanı olan Nikibey Han (1271-1274) ile Buka Timur Han (1274-1277) Kaydu'nun (ö. 1303) vassâl*ı durumunda idiler. Barak Han'ın oğlu Tuvâ Han zamanında (1282-1307) Orta Asya'da Çağatay sülâlesinin hâkimiyeti yeniden kuruldu. Tuvâ Han'ın ölümünün ardından yerine geçen oğlu Küncük Han (1307-1308) ve Taliku Han'dan (1308-1309) sonra 1309'da Tuvâ Han'ın oğlu Kebek'in (Köpek, Kobek) gayretiyle toplanan kurultayda Kebek'in ağabeyi Esen-Buka han seçildi (1309-1320).

Arık-Buka ve Kaydu'ya karşı verdiği mücadeleden sonra Çin ve Türkistan'da "Büyük Han" olarak tanınan Kubilay Han, Ceyhun nehrine kadar uzanan toprakları ele geçirdi. Torunu ve halefi Kağan Timur ise Ögedey ve Çağatay oğulları üzerinde mutlak hâkimiyet kurdu. Bu mücadeleler Mâverâünnehir ve Türkistan'da ziraatın ve ticarî hayatın çökmesine sebep oldu. Esen-Buka Han'dan sonra Çağatay tahtına kardeşi Kebek Han (1320-1326) geçti. Kendisi müslüman olmadığı halde onun zamanında İslâmiyet

ÇAĞATAY HANLIĞI

Moğollar arasında yayıldı. Kebek Han, Buhara'nın güneydoğusundaki Nahşeb'i (Karşı) merkez olarak seçince ülkenin siyasi merkezi Yedisu bölgesindeki Cungarya'dan Mâverâünnehir'e kaydı. Kebek Han zamanında gümüş sikkeler, dinar ve dirhemler kesilmiş ve bu sikkelere sonraları "kebekî" (köpekî, kobekî) denilmiştir. Ölümünden sonra kardeşleri İlçigiday ile Tuvâ Timur'un da aynı yıl içinde ölmeleri üzerine Kebek'in diğer kardeşi Tarmaşirin tahta geçti (1326-1334). Tarmaşirin İslâmiyet'i kabul ederek Alâeddin adını aldı ve İlhanlılar'a karşı Delhi Türk Sultanı Muhammed'le ittifak kurmak istedi. Bu dönemde Mâverâünnehir ile diğer İslâm ülkeleri arasındaki ticarî ve siyasi münasebetler gelişti. Ancak Tarmaşirin Han'ın Mâverâünnehir'de oturması ve İslâm ülkeleriyle dostluk bağlarını güçlendirmesi, atlı-göçebe hayatı sürdüren ve Moğol geleneklerine bağlı olan çevreler tarafından tasvip edilmedi. İbn Battûta'ya göre Çağatay hanının yılda bir defa doğuya, yani Çin ile komşu olan Almalığ şehrinin bulunduğu eyalete gitmesi âdettendi. Çünkü Almalığ devletin kuruluşundan beri başşehirdi. Halbuki Tarmaşirin Han dört yıl boyunca Almalığ'a gitmemişti. Bu yüzden Türkistan'da yeniden karışıklıklar çıktı ve Tarmaşirin tahttan indirilerek öldürüldü. İbn Battûta'nın da kaydettiği gibi İslâmiyet'in Çağatay Hanlığı'nda yayılması ve Tarmaşirin Han'dan destek görmesi üzerine Yedisu ve Cungarya'daki Moğol beyleri Tarmaşirin Han'ı tahttan indirerek eski Çağatay Hanlığı'nı yeniden canlandırmak istemişlerdi. Bu olay, Cengiz Han'ın geleneklerinin yaşadığını göstermesi bakımından önemlidir. Bu gelişmelerden dolayı olmalıdır ki Mâverâünnehir'deki müslüman halk Moğol beylerine çad (haydut) adını vermiştir.

Tarmaşirin Han'ın öldürülmesinden sonra başlayan karışıklıklar otuz yıl devam etmiş, Çağatay Hanlığı, birisi yerleşik ve müslüman halkın çoğunlukta olduğu Mâverâünnehir, diğeri de atlı-göçebe unsurun hâkim olduğu ve Moğol geleneklerine bağlı Moğolistan kolu olmak üzere ikiye ayrılmıştır. Moğolistan kolunun merkezi yeniden İli havzasına taşınmış, Mâverâünnehir kolu ise Karşı şehrinin merkez yapmıştır. Müslüman kolun başına Cenkşi Han (1335-1337), Bozan Han (1337-1338) ve Yesü-Timur (1338-1340) geçmiştir. Birliğin sağlanamaması yüzünden gerek içeride gerekse dışarı-

da devleti tehdit eden meseleler halledilememiş, devlet içinde Türkmen beylerinin nüfuzu her geçen gün artmıştır. Kazan Timur Han (1343-1346), Türkmen beylerinin desteğiyle hanlığını koruması da yine onların isyanı sonucu tahttan indirilerek öldürülmüştür. Bu tarihlerde Mâverâünnehir'e hâkim olan batı kolu Türkmen beylerinin idaresine girdi. Daha sonra bu Türkmen beyleri arasında en nüfuzlusu olan Emîr Kazgan, Çağatay soyundan olmadığı halde devletin başına geçti. Emîr Kazgan zamanında (1346-1358) Çağatay Hanlığı'nın Mâverâünnehir kolu içerisinde Türk nüfuzu daha da arttı. Emîr Kazgan atlı-göçebe hayatını yerleşik hayata tercih etmiş olmalı ki kış mevsimini Ceyhun nehri boylarında, yazı ise Balçuan dağlarında geçirmeye başladı ve yerleşik halkın arazisine zarar vermediği için onların da sevgisini kazandı. Nitekim yerine geçecek olan oğlu Abdullah, babasından izin almadan Hârizm üzerine bir akın yaparak Hârizmliler'den 200 tuman kurtuluş akçesi alınca Emîr Kazgan oğlunu şiddetle azarlamıştır. Emîr Kazgan'ın ölümünden sonra Doğu Çağatay Hanı Tuğluk Timur Mâverâünnehir'i işgal etti. Emîr Kazgan'ın yerine geçen oğlu Emîr Abdullah'ın (1358-1359) Semerkant'ı başşehir yapması iyi karşılanmadı ve tahttan indirildi. Birkaç yıl süren karışıklıktan sonra hâkimiyet Emîr Kazgan'ın torunu Emîr Hüseyin'e geçti ve Timur Hüseyin ile iş birliği yaparak Tuğluk Timur'u bölgeden uzaklaştırdı. Daha sonra Hüseyin'i de bertaraf edip 1370'lerde Mâverâünnehir'e fiilen hâkim oldu. Onun ve Timurlu hânedanının tayin ettiği Çağatay prensleri, ayrıca Ögedey soyundan gelen bazı emirler IX. (XV.) yüzyıla kadar ismen hükümdar olarak kaldılar. Timurlular 1448'de Mâverâünnehir'i istilâ edince artık bunların isimlerinden de bahsedilmez oldu.

Almalığ, Kâşgar ve Aksu'yu merkez edinen Çağatay Hanlığı'nın Moğolistan kolu ise ne Timur ne de halefleri tarafından ortadan kaldırılabildi. Bu son Çağataylılar arasında Veys Han (ö. 1428) ile iki oğlu II. Esen Buka (ö. 1462) ve Yunus (ö. 1487) zikredilebilir. İki kardeş Çağatay topraklarını aralarında bölüştüler. Yunus'un kızı Kutluğ Nigâr Hanım Timurlu şehzadesi Ömer Şeyh ile evlendi ve oğulları Bâbü'r Taşkent'i Timurlular'dan alarak hanlığı ihya etti. Fakat bunun oğulları Sultan Ahmed ile Mehmed, X. (XVI.)

yüzyılın başlarında batıdaki bütün topraklarını Şeybânîler'e kaptırdılar. Doğu-daki toprakları ise XI. (XVII.) yüzyılın sonlarında bölgedeki dinî liderlerin eline geçti. Böylece Çağatay hânedanının bu kolu da ortadan kalkmış oldu.

BİBLİYOGRAFYA :

Cüveynî, *Târîh-i Cihângüşâ*, s. 230-240, 299; Minhâc-ı Sirâc el-Cüzcânî, *Tabakât-ı Nâsûr* (nşr. W. Nassau Lees), Calcutta 1864, s. 466-479; Reşidüddin, *Câmi'ü't-tevârih* (nşr. Quatremère), Paris 1836, s. 149-150; a.e. (nşr. E. Blochet), Leiden 1910-11, s. 185, 297; İbn Battûta, *Se-yahatnâme*, I, 412-430; Nizâmeddîn-i Şâmi, *Zafernâme* (trc. Necatî Lugal), Ankara 1987, s. 14-16; Zambaur, *Manuel*, s. 248-249; R. Grousset, *L'Empire Mongol*, Paris 1941, s. 237-285; a.mlf., *Bozkır İmparatorluğu* (trc. Reşat Uzmen), İstanbul 1980, s. 320-331; Spuler, *İran Moğolları*, s. 224, 279-284; S. Lane-Poole, *The Mohammadan Dynasties*, s. 241-242; Bosworth, *İslâm Devletleri Tarihi*, s. 184-186; Barthold, *Türkistan*, s. 592-604, 632-634; a.mlf., *Orta Asya Türk Tarihi Hakkında Dersler* (haz. Kâzım Yaşar Kopruman — İsmail Aka), Ankara 1975, s. 275-289; a.mlf., "Çağatay", *İA*, III, 266-270; Abdüsselâm Abdülaziz Fehmi, *Târîhu'd-devletî'l-Moğûliyye*, Kahire 1981, s. 64-66; Abbas İkbâl, *Târîh-i Moğûl*, Tahran 1365 hş., bk. İndeks; Nadir Devlet, "Çağatay Devleti", *Doğustan Günümüze Büyük İslâm Tarihi*, İstanbul 1988, IX, 301-310; *TA*, XI, 317-318; Jean Aubin, "Le Khanat de Çağatai et le Khorassan (1334-1389)", *Turcica*, VII/2, Paris 1976, s. 16-60; Peter Jackson, "Chaghatayid Dynasty", *Etr.*, V, 343-347.

ABDÜLKADİR YUVALI

ÇAĞLAYAN CAMİİ

İstanbul Kâğıthane'de
Çağlayan Kasrı yanında
XIX. yüzyılda inşa edilen cami.

Sultan III. Ahmed devrinde (1703-1730) Kâğıthane deresi kıyısında yazlık Sâdâbâd Sarayı yapıldığında bahçe duvarları dışında Hayratiye veya Hayrâbâd adında bir de cami inşa edilmişti. Üstü kiremit kaplı ahşap bir çatı ile örtülü, sakıflı bir cami olduğu anlaşılan Hayratiye, Sâdâbâd Sarayı'nın önce II. Mahmud, sonra da Sultan Abdülaziz devrinde yenilenmesi sırasında yeni baştan yapılmıştır. Bugün mevcut olan cami, Abdülfettah Efendi'nin hattıyla yazılmış kapısı üstündeki uzun manzum kitâbesinden anlaşıldığına göre, 1279 (1862-63) yılında yanındaki Çağlayan Kasrı ile birlikte Abdülaziz tarafından yaptırılmıştır. Tahsin Öz'ün *İstanbul Camileri*'nde (II, 16) adı geçen Çağlayan Camii ise başkadır. Çağlayan Kasrı'nın bahçe duvarlarından dışarı açılan mermer söveli harem ve selâmlık ka-